

skulde have haft Lov til at dø i Fred i sit Hjem. Han kommer aldrig levende tilbage.«

»Nej, det gør han vel ikke,« sagde Jytte uden at vide, hvad hun svarede paa. En Angst havde betaget hende. Hun sad og overvejede, om hun skulde sige det til Moderen, at Torben Dihmer var gaaet. Maaske var han bleven syg . . .

I det samme saa hun ham komme inde fra Læseværelserne, og hendes Øjne blev dybe, og hun smilede af hemmeligsguld Lykke. Hun vidste det ikke selv, men Hr. v. Auen saa det og straks gik Elskværdigheden af ham. I samme Øjeblik, Torben naaede hen til dem, rejste han sig op og vendte ham sin pomadiserede og skilte Nakke med hofmæssig Ufor-skammethed.

Paa Grund af Torbens Nærværelse følte Jytte sig pludselig generet af de kortskørte Damer og deres raa Hvin, og hun hviskede til Moderen, om de ikke skulde gaa.

»Detteher er ækelt,« sagde hun. »Jeg tror heller ikke, at Torben Dihmer morer sig.«

Baade Moderen og Torben var lette at overtale. Naar Fru Bertha i det hele taget deltog i disse Aftenunderholdninger, var det kun for at skaffe Jytte en Adspredelse, at hun ikke skulde sidde derhjemme og falde sammen eller ødelægge sig ved Klaveret.